

се радваше много, когато можеше да непридружава неговитѣ страшни и смъртоносни разходки. Само двѣ особи придружаваха царя и царицата въ всичкитѣ тѣхни пѣтешествия: кривоустата **Зависть** и ледената **Смъртъ**. Първата винаги подигаше царевата ржка, когато тя уморена падаше, а на царицата шепнѣше всичко, за което могат да бждат ругани поданицитѣ. А другата — Смъртъта, като обѣщаваше забрава и покой, мжчеше се да примамы всички онѣзи, които сж вкусили отъ росата на аленото цвѣте — Страданието. И всички поданици си думаша: „Защо да не се хвърлимъ въ прѣгрѣдкитѣ на Смъртъта, когато трѣбва да се живѣе съ постояненъ страхъ на сърдце, съ горѣщи сълзи на очи или съ вѣчна къвга на уста?“

И ето, дойде единъ день, день въ който царьтъ и царицата нѣмаха вече съ кого да се каратъ. Тѣхната вѣрна служителка — Смъртъта бѣ всичко покосила.

— Твоето вѣчно ругание е причина, дѣто нѣмаме вече поданици! — обърна се царь Свадь къмъ своята жена.

— Съвсѣмъ не, мжжо! Страхътъ отъ твоята грозна плѣсница ги съсипа.

— Тази ржка Зависьта я дигаше.

— Тя и на мене шепнѣше ругатнитѣ.

— О, да! Тази пакостница—тя е виноватъ за всичко!

— А пъкъ за най-вѣрна слугиня ни се прѣструваше!

— И наистина, такава съмъ била и такава ще бжда, защото не азъ, а Смъртъта е тази, която задушаваше поданицитѣ на моя милостивъ царь, — обади се Зависьта, като се ниско поклони.